

Biblioteka Jagiellońska

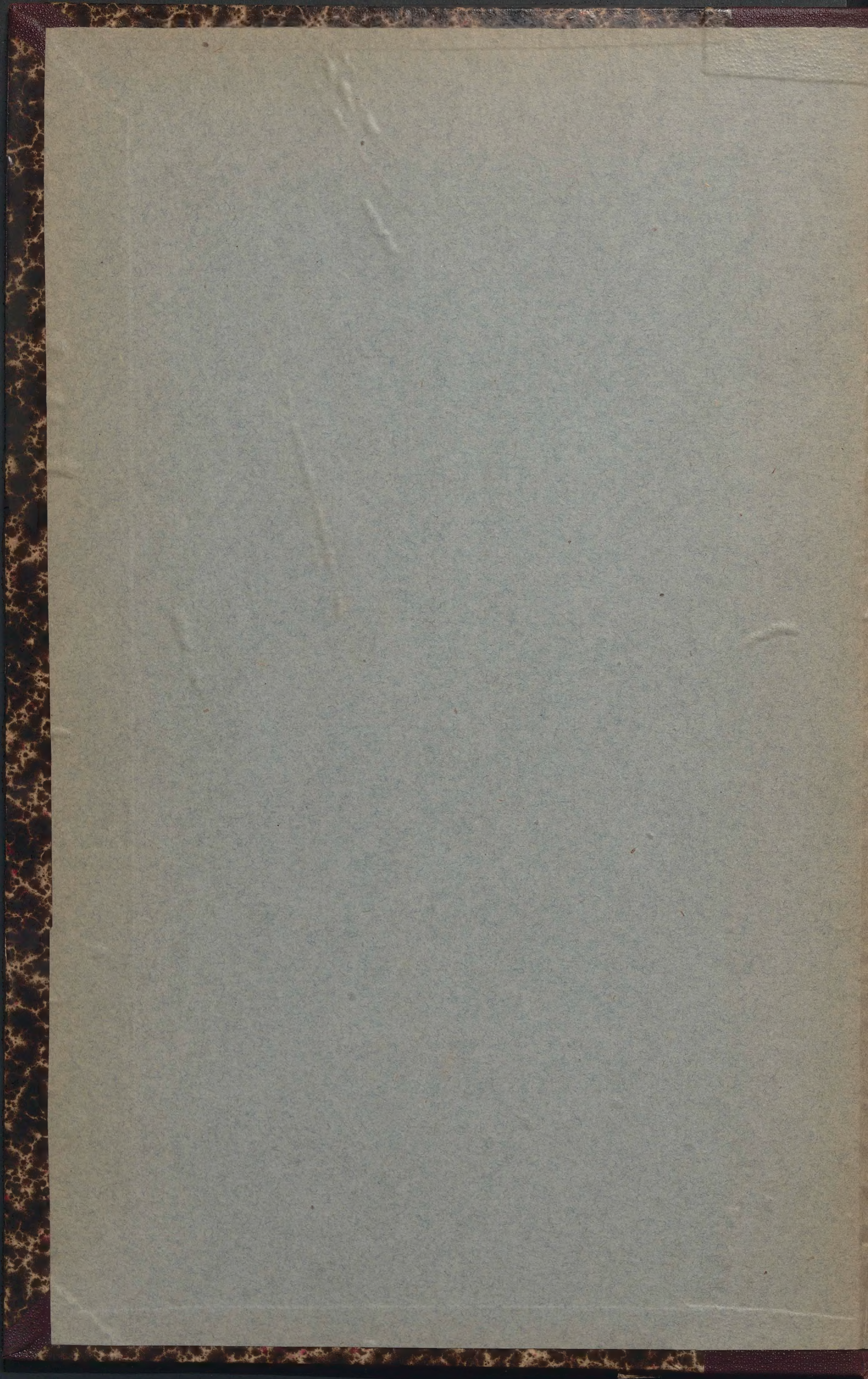

IV

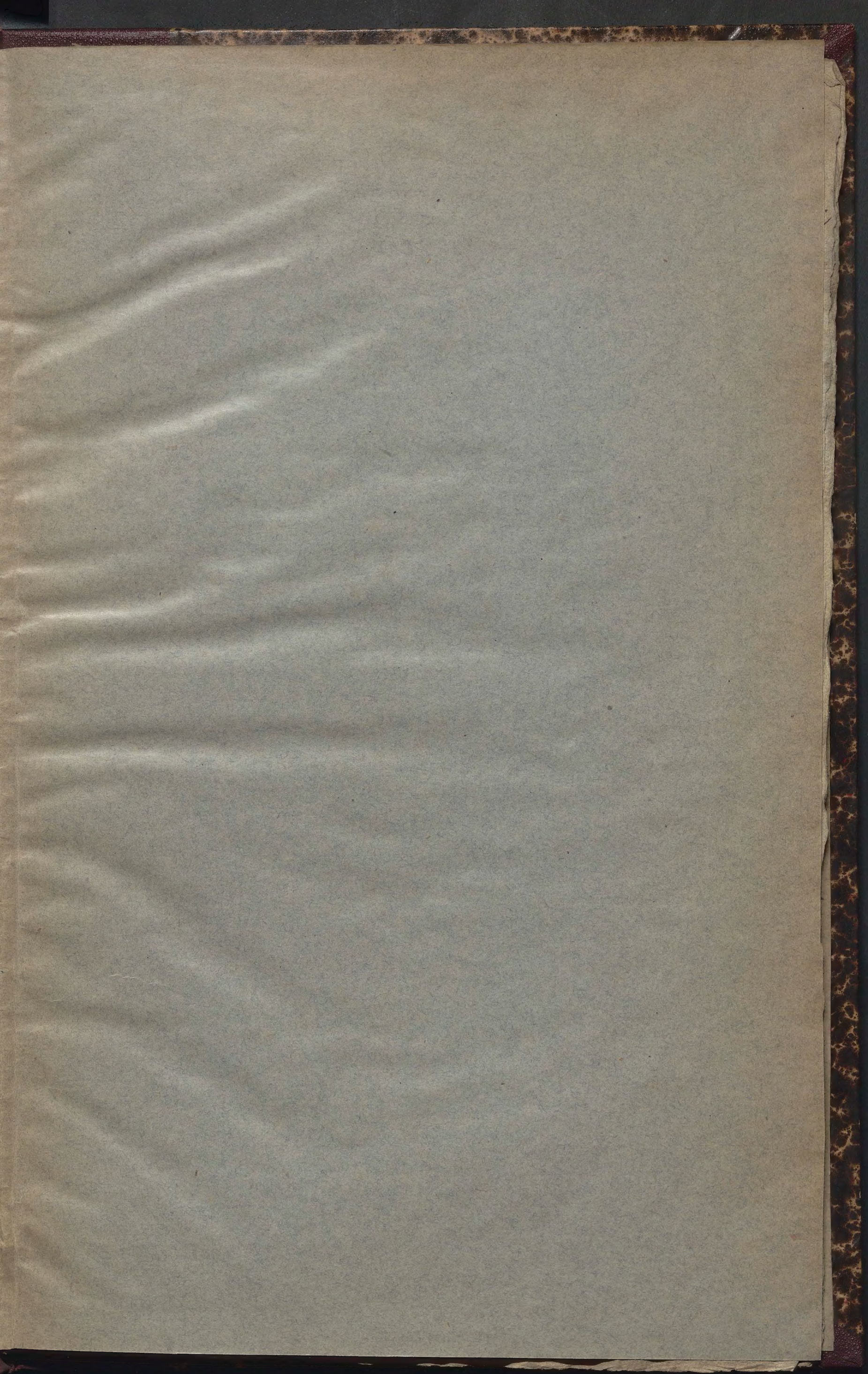
6175

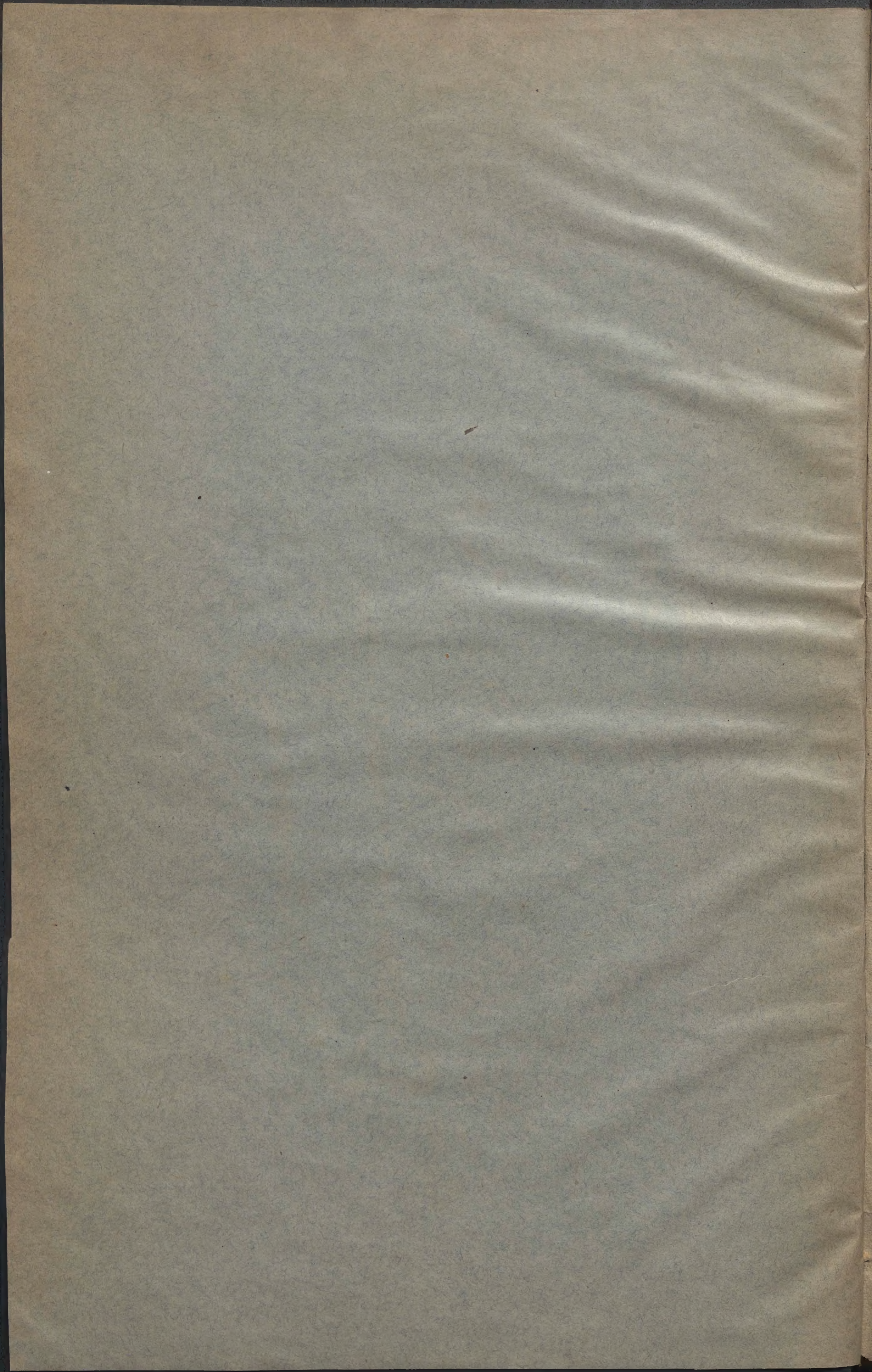

Wignauer
Trauma öryginale
we 3te Akut.

James & Sarah M. Mearns

Siena w III i Shtacki.

Oso by.

Don Alvaro ~~Alvaro~~ - Wygnaniec.

— Almanzaiego Cortes.

Don ~~Alvaro~~ - Barbarros Regida Prowincji Vera-Cruz. Amerykanizm

Don - Fernando Narcezon Almanay.

Laboroso wstajaciel plantacji Cebon.

~~Mistura~~ Dobbler.

Leito Soufady Barbarosa.

~~Don~~ niewolnik neuzyn.

Zamelka - niewolnica neuzynka.

~~Don~~

Siena dzieła ^{dr.} w publiczności miasta Vera-Cruz w
Meksyku - w 16^{ym} wieku.

(Ferdinand Cortes)

Teatr wyobraza polscy w wicystym mieszkaniu.

Scena 1:

Almanza samaf. *niecki i czyta kurtki i i porostare zytaj*

Nie podobna aby tego umysł był skuteczenie czynnym, czy
ia dusa ied' uciepica. = przytlo mnie twogo stawa.
Grobna zastona na przystoi' *allegro*... Jedne wspomnie-
nia przestoi'... o stotwie *u wspomniat* iallie mitemi
Ila mnie ied' *allegro*!... Co za rozniad pamiatki. Dziayajem
mym staniem... zamylona *u wspomniat* glowa oparta
na rylku

Scena 2:

Almanza i. Zamella.

Zamella nagle wpada oglosza na okolo, iakoby na
bata od kogo byci sportrozona, zbliza sie z niezmiatliwoscia
do Almarz / -

Almanza sportrozajac sie /

Co to oznacza?... czego tak ied' pamiatka? - zdaje
sie miel' cos waznego do wyjawienia mi -

Zamella. / z boiazni oglosza sie /

Ah!...

Almanza -

moim... co mi chce zwiastowac?

Zamella.

Ah Pani, przypisze mi sie do kwey osoby ktore ci byci
porozumia, ale boiazni kary ktora ied' przez Barba.
sapa zagrozona gloszom w zamieszaniu iego rozkazom sie
spieszylo, sygn' mnie ied' dalece niezmiatliwosc, ze...

Almanza.

Miastobyem serce wyptacenia ci sie niewskazowac? Po-
wied' mi iuniat co moze za interes, a badi pewna i
moye dyktary i wskazowac.

Zamella. / oglosza sie /

nam do Pani badi.

Almanza / z pochwileniem /

badi?... do mnie?... od kogo?...

Zamella.

Przymiot go do niewolnosc z dawa - Czuł ktory miad
rozkaz od dawa go Pani w wlasne rze. - Serce by
ostrozny i w pierwsey wyprawy i o osoby najblizej Paniz
stawa.

poniemo że wredt do kraju naszego i^u nieprzyjaciel,
~~poniemo że~~ ostrych wstach, nuda woyli niepani^uch
single wyistla dy w^udrzności k^uryzylch nierz.
Kaniw, bo w tak srogiey w tak nieprawie Horwy
woywie, ale niezapominał je ied z^uswieciem, 129:
nowad prawa ludko^ui, onoskał krow niewin:
nych ofiar, stacy, niewiady, niemow^uta, domem
wryptał w bydo berbrannem znalazło a niego pora:
nowanie) - - - Ale nie k^uo i^u Pani i^u poniemo tego
uwarzamy das za nieprzyjaciela naszego. -

Almanzo.

~~Przed~~ Nieprzyjacielem moim oczyszczy i^u dajcie ob^u Pan
memu Ojcu należną jego ^{zaliczki} i^u za^uługom spra:
wiedliwosc, a i^u jego wstani rodacy w^utkowych sam^ui
nie umieli - - - nie dawno naywyzsz, wstacha, woylo:
woz ostrych, a do k^uich monarchy przypuszczany, zgra:
ia, pochlebiow podte mu ulidony i^uclowych otworony,
a i^uci niewiadomo newsed za d^ulkie przemienienie
na wygnanie w^utlazany, gdzie tak k^ury srogi
lata i^uci polubicie... -

Laboroso.

I nie wyjdzie z^u k^uad do polki ten srogi w^uswiel.
w^uowinya naza, z^uaw^uka, k^uad bech^ui.

Almanzo.

W^uie ^{Sam} ty za nieprzyjaciela Ojca moiego uwaraz?

Laboroso.

alboi wzna inaszej? - - - czyliby i^uz Ojciec Pani na i^ugo
rytkej stozory poznai nie umiad? - - - k^ury tyran moie
bydi ogim^ukolowiel. przyjaciele? On w potrzebie g^ulan:
re, pochlebia, a przy nay^uwiezszego spruciwienie i^uz
i^ugo d^unnay woli cada z^uemotwe, wyrwiera na nie:
szeszibaw, ofiar, k^uto^uwa w i^ugo moc i^uz tortanie. -

Almanzo.

Te same op^uin^uie i^uia o nim powiezdam - a twa^u w n^uiy
i^ustem utwierdza^uy

Laboroso.

Straci i^uz Panna s^uid^uet, k^uto^ure ten barbarzyniec na k^ure
w^uidzieli

widzieli zastawici uniwie...

Almanza.

Ja miatabym byci tego? przedy zmortabym imierci.

Laboroto.

A gdyby za wasuneli poriadania Pami, uwolnienie
iej Opa polozyd?

Almanza.

mezo Opa wolnoie? .... O drogi Opa! .... Ma
Ciebie .... ale nie --- prozno o tem mysleci. ....
Czyli to jest w iego moy? .... A ciezko by mu.
ina ufci przyrzeczeniom podanych mu ludzi?
Jakkie oni sa, Tatwem ~~to~~ do przyrzeczeni w po-
trebie, ale iaki brudnem w dotrzymaniu sbo-
ro nie maig, ię kogo, ^{nie} bawiaz, ~~le~~ nie potrzebia.

Laboroto.

Jednak on Tago daie z Oycem Pami ię sbocho.

Almanza.

Nie ied to bez przyrzeczy. - Chce bowiem aby Opa
iec moy imunt mnie ię za niego. -

Laboroto.

A Opa Pami?

Almanza.

Zbywa go gzezarnosig, odwoluiac ię w key miere
do mego Lora. -

Laboroto.

Tak drapiernego uwieta iednak. Tago Daznic
nie mozna, ied to momentalne byllis dymanie,
ale iaki ię zewnie to udui duwia ofiar.

Almanza.

Jest to tygrys ktory trzyma w ukrywai swoje pa-
zery: dozuala ię w dapi castowac, ale kiedy
kemu kto ię na key Pasce poznaci nie umie, - dus
o to i on - dozwi ię ię i dals. - Poydy do
ogrodu aby przyrzeczeniom o swieo opoznic jury:
kroie ięgo widolkiem mi sprawionem. -

wychochi.

Siena 6^a

Laboroso - Barbaros: Pedro. -

Barbaros. / do Laboroso /
gdzie ied don alvaro?

Laboroso.

Nie ma go. - Barbaros.

Jako? nie ma... - czyby uciek?

Laboroso.

a ktoby z kąd iuciat, ktoby chiał uciekać?
albo mu to nie idzie?

Barbaros. -
Jakiś chwałi sobie tutaj?

Laboroso.
a ktoby sobie nie chwałit pod rządami tak spr.
wielkiego Gubernatora?

Barbaros.
Sapawo ie sprawiedliwie wami srodz.

Laboroso.
Wit Veni nie zaprzec.

Sprawy ie. Barbaros. (we nasze organ)
~~znajom~~ bankownicze ludy, waszego prawego Monarchy.

Laboroso.
Znamy i znamy go.

Barbaros.
Jedne tylko portypowanie w całym znaczeniu ostre
może was w karbach portucenistwa utrzymać.

Laboroso.
Tracno być ^{na} ^{nat} portucenizmem. ~~na~~ ~~nas~~

Barbaros.
Wdy powinniście na karde słowienie more uprzedzić
me myśli. ~~na~~

Laboroso.
Taki też wrygcy rygry.

Barbaros.
Dziwie na karde spowrozenie more!

Laboroso.
Wiemy. -

Barbaros.

Barbaros.
Powinnicie wspomagać wzytkim zamiarem moim.
Laboros.

Nazg powinniście iść uprzedzić ię. —

Barbaros.
Wszakle ktoś ostry i takim dać mi zapędzić mor.
nad wami.

Laboros.
Nie wątpię o tem i. Ignajemy ię skutkiem
Najjaśniejszy Pan nie mógł w ulubionej rzeczy
zakończyć ię dowiedzieć. —

Barbaros.
Kawacie się więc o Paulem moim.

Laboros.
Wlegamy się o niego z nie małym podziwieniem.

Barbaros.
Wiedzy Pał., powiedzcie mi o się tu dzieje — kto to
bywa, — jakie są upodobienia Dona Alvaro? i jego
córki? —

Laboros. —
Przyznam się że ja pilnie jego zatrudnienia i
nie wchodzi w ucho ię.

Siedro.
Przebież tu bywa.

Laboros.
Bywam w wolnych godzinach od mego pracy.

Barbaros.
Cóż mi ~~tu~~ więc powie o Don Alvaro?

Laboros.
Je iść ciępię.

Barbaros.
Jaki to ciępię? Onby nie umiał Pał. Paławego
z nim obegnia się oćnie? za Pałi wykreśli
lekkim wygnaniem tyłko byt ubarany?

Laboros.
Je Pan nie zrozumiałeś mnie, on iść ciępię
ale

ale na zdrowie tylko -- Jakkoby on miał stonę:
czyżbyżtemu względem niego postanowieniu --
Pedro.

Byłoby najwzajemniej z jego strony niewdzięczność
nie umieć ocenić Tadeusza z nim obywatela
się monachy. --

Barbarossa.

Wszystko w upamiętnieniu nie znajduje.

Labors.

O tem kiedy iść iść najwzajemniej postanowim. --

Barbarossa.

Chcę wam pisać, że iść iść.

Labors.

Przytępną sobie i Tadeusza z wielkimi rzeczami -- Jde
wynieść do przysięgi Juliana, potrzebne przygotowa-
wania. -- Jakkoby się wiele i wyświadczyć

Jan 7?

Barbarossa. i Pedro.

Barbarossa.

Nie można ufać temu człowiekowi.

Pedro.

Tu żadnemu człowiekowi nie podobna.

Barbarossa.

Trzeba się mieć w największej ostrożności, podwójnie
baczności uważać na publiczne bezpieczeństwo.

Pedro.

Na zbyt wielkiej ostrożności nigdy nie było nie może-
my. --

Barbarossa.

Trzeba sobie należeć kogoś sobie mieć, aby bliźni-
i piękniejszą mieć ołtarz na krzyżu. -- Cóżkolwiek ten
zawsze mi iść zawada.

Pedro.

Kogo byś ty, Julian z jego strony mógł obawiać?
jednego biednego zapomnianego wygnanego? --

Barbarossa.

Barbaros.

Jednak, był czas gdzie jego wielkość ^{opowiada} była mi na jurze.
Kochanie, to też potrafiłem go z ^{stron} kręgi. Wskazuję że
do niego nigdy więcej nie trafi.

Pedro.

O tem pierwszy raz słyszę.

Barbaros.

Tobie iednemu, mogę wyjawić to co ~~dotąd~~ ^{dotychczas} ied
przed ~~związkiem~~ ^{związkiem} kaimunika, bo nikt z dotychczas nie zna:
nemi wieści i przywiązane Twoje dla mego ożobie.

Pedro.

Na tych się już nie zawiechasz.

Barbaros.

Stawa Alvaro, która sobie tylko i swobodnie wypy-
sztawani, wstąpiła do zawołanym tych prowincji
zjednać, była dla mnie moim pobudką do za-
zdrowia, a poświęcone naselnictwo woyll w
których in iedno jego podwładny ~~stracił~~ ^{stracił} murad
doprowadziło mi do niebezpieczeństwa. — Potrafiłem tedy
przed iednym z dworzan i którym iednym siile
krowia potarony wnieść w króla i Alvaro
ona potajemnie wstąpiła z królową, że jego
stopień woyllowy, zaufanie w woyll i
w narodzie ied ~~do~~ ^{do} króla niebezpieczeństwem,
gdzie on daży do osiągnięcia tronu, ~~do~~ ^{do}
tego mu królowa łatwo do pomoże. —

Pedro.

Widzę wstąpiła tego ożobienia woyllowy tu
na wygnanie!

Barbaros.

Tak ied, ale on ię tego nie domyśla, bo
nawet nie wie za co ied ukarany. —

Pedro.

Pedro.

J królowa za to ciepi? —

Barbarros.

Co mi to złości, było się may zemście dogodzi.

Pedro.

A iakżeż są powody do kłótwy. —

Barbarros.

Wbrania się ten dumny odwieś wypaść twój
córki za mnie, którą ja nad życie Kocham.

Pedro.

Ja przeciwnie strachem ie się zerwała, ale ona
sama nie chce tego związku.

Barbarros.

Jest to polityczna wymówka. —

Pedro.

To teraz tem mniey można się spodziewać
ażby ten związek przyszedł do skutku. —

Barbarros.

Znajdę ja na to sposoby. — ~~tego dobrego spo-~~
~~sobu nie przyszedł, tego przyniesie do końca.~~

Pedro.

Czy istotnie były podjęwzenia, iakoby ukarać
miał poroczenie z królową? —

Barbarros.

Istotne, a ja onym wielką nadadłem waga.

Pedro.

J nie potrafię dołączyć nic w tej sprawie wyśle-
żyć?

Barbarros.

Na prozno przez lat trzy nad nim pracuję,
ażby

Jakubina *bukina* 2 m^o *apostolane* ? *cypki* *ing* *dacoma* *majstir* " *za* *skoda* *we* *do* *z* *17*
ing *deuteron* *stad* ? ... *nogaz* *in* *ciach* *ciagze* *maoficis* ? — *ale* *cto* *'ona*.

Barbours.

Pedro

Barbaros.

Pach.

Barbours.

Peto.

Barbervort.

Pedro.

by check:

Barbados / Jam.

Scene 9th

Siena 9?
Barbarossa: Almanza.
Barbarossa.

Witam przystępu Almanza,
Almanza

Przepraszam Jd Pana ze niepodoba mi się
znacznikowego gościa, nie zastajesz mnie w starych.
Barbarossa

Już Pana? Znacznikowego gościa? Czyli zawsze
będziemy w tem od siebie oddaleni?
Almanza.

Porozumowanie na stopnia Już Pana.
Barbarossa.

Przepraszam o mój znaczenie przy stopniach przystępu
Almanza.

Ja zaś zawsze pragnę o oddziale i tak pomysłowy
namo panuje.

Barbarossa.
Co Pani chce przez to rozumieć?
Almanza.

Jeżeli dostojność tak znacznikowego urzędnika i tak nara-
żona na niebezpieczeństwo, wchodzi w zakres obywateli
stosunki z familią niezręcznego wygnania. - Tym
tym trybem idzie wyluzować, dobre na tem wy-
chodzi. - Wszakże w takich i w znaczeniu
nie trzymać, lecz dążyć w nielase, nie należy
znać. - Tym trybem idzie przezorna wyluzować;
na tem dobre wychodzi. - Kto się stosuje do świata
ten od niego nie jest wyjątkiem. - Kto tak.
wazy powołanie przystępu prawiła ten zastępuje
pada ofiarą światu swemu.

Barbarossa /n str/

Ważna uwaga. - /głównie/

Milostni moja na waga i mi się narażać. - Kase.

Almanza.

Może Pan nie znał dostatecznie serca swiego

Barbaros.

Wolęłabym nie mieć nieznajomości miłości nie kochać.
Dostatecznie Pa Pan ~~już~~ wstrętnie wstrętnie onego.

Almanza. —

W potężnym w całym nie mój ojciec znalazł, nie mu:
go nie innym użyciem, jak samej koleji sławo.

Barbaros.

Czyli Pa Pan ^zzwyczajnie nie upatruiesz poprawy w
tej Ojcie. —

Almanza. —

A kłopot nie mogłoby nastąpić bez tego warunku?
Wierzę wyznaj sprawiedliwość, nie ma z zwiastem ~~praw~~
z samej ~~sprawy~~ sprawiedliwości ~~bez~~ podkońca, lecz od
tędy być zawistym? czyli powrót ~~as~~ ~~thom~~
niestwierdzone wydobyć ma zawistni jedynie od Pa:
przysię, jak i tak wywierzenie tego na iaktówce do
stwierdzone, albo oświecenia iadem republika repub:
wypisze z tych pierwszych, godnem zasługi lub cnoty
obywatelskiej? — Boleję nad losem Ojca mego,
dzielę go, ale nie pragnę jego wolności innej
prekondanien osiągnąć, jak o daniem ~~mu~~ publiczne
go świadectwa jego zasług i jego niewinności,
a do tych ma niezaprzeczane prawo.

Barbaros.

Także to są zdania, które Ciółka?

Almanza.

Także i tak suma słabej myśli i cnotliwych.
wzrostu mi ~~użytku~~, ale ~~ty~~ i honora nie wermę mi.

Barbaros.

Możnaż nie być spodziewać by tak cnotliwie Ciółka
iadem niewinności Ojca swemu nie starała się
przynieść ulgi? —

Almanza.

Cnotliwi iadem nie potrzebują. — Jak wytworzyć sumienie:
ma czyni ich społeczeństwem w najwęższym znaczeniu.
Niechaj Ci rządy kłótni nie powierzą ~~których~~
czyni iadem im czyni ~~wytworzyć~~. — Niechaj ~~ich~~
tyrani

tyrani których wielkoni ied niemożnym sta nich
cigłarem. — Oni w własnych ciemiach surych upi:
Wnig nieprzyjaciół, bo ich obrodzanie ięny sa
single ich usom przykonne. — Prozą przed niemi
podty motłoch, a oni sami ię przed naglikszym
z swoich niewolników. —

Barbaros.

I pizlina Almanca zdaje iż byki narbył upi w
moe wiktizliu swich gę nie bła ~~z~~ w ober
amie z podobnemi dywai ~~z~~ z daniami.

Almanca.

Ci mi wżecy nad ięlić wżecy mwieie? — Czyli
sachie ie porbaniarzy bogo wolnoia; ięlić kalli.
wa ięlić moralna nie ied tyrie rary srożag
nad fizyżnag. ~~z~~ z ięlić

Barbaros.

Tyle dany w nięlić ięlić —

Almanca.

Ta podtych tyli w nięlić ięlić o dęlić, a
w powo dęlić ~~z~~ ięlić u nięlić ~~z~~ u nięlić
pokamowano przych u nięlić z daniem. —

Barbaros. ~~z~~ z ięlić

Tyle moę dany w ięlić bobić.

Almanca. —

Moralna moę bobić zachwisa was, kalli ięlić sta.
bobić nięlić tyli nięlić ięlić wam poiz dany,
akelić nięlić podtych wazey woli tak ~~z~~
nięlić nięlić nięlić wladac mogli. — Kgina:
ie bobić przed pōig nary, ięlić ofrady was
nięlić nięlić, stowac ięlić nas upoić presadony
wonić poklebych kallić, alicz kam kallić
stai ięlić Panami stabić nary i kam nięlić
nięlić nas w ięlić nięlić. — Toi samo
uadac ięlić wam na nięlić nięlić, który
zaniarow ~~z~~ z ięlić nięlić nięlić nięlić.

o niebezpieczna zgrai! Dwojakim, nie przycimisz
klasie wielkocii twojej, moralnego wzrostu me-
iego -

Barbaros.

/n str./
Ja mam nadziei to pomierze?

Almanza.

Tak, wiec odbieram mysl zapadli nagrody?

Almanza.

Nie moge nam innej ofiarowac.

Barbaros.

Ja to postanowienie jest niespodziewane?

Almanza

Omylne, obud, i jej uczelamit mowis w ciem-
to. Tego zis, to rad wyszedz nie zmierz.

Barbaros */n str./*

O wielkocii. -- uzbroj zemsta pokine ramie
moje. --

Scena 9.

Almanza : Pedro.

Pedro.

Co widz? -- Almanza tu, moje przeklaman!

Almanza.

Ja wiem, nie zablam samotnosc i z tym Panem

Pedro.

Don Alvaro, w krotce sam przybede.

Almanza.

Zostawiam wiec Panow samych wysluch.

Scena 10.

Barbaros : Pedro.

Pedro.

~~Widz pomierzanie w krotce z Alfano.~~

Barbaros */n str./*

Wnie -- wnie swieci odnowiac rzezi swojej. Mógł-
bylm przyci to kamiz? nademnie przeslaci niki.
zemnego wspotralotnika? Ktozego cyiec dopiero
urawit

Pedro / 2, maxima fortis: /

Barbados.

Recto.

Barbarras.

Rel. .

архива:

Scene 16.

Feb. -

Alvaro - -

W. Rotherham ustrosius.

Piedr.

Alzara

Ma czego? : ty się nanie o to imien pytać. -- Czyż
kto ma więcej powołanie i sławie niż na nich? -- Czy
niż na kim więcej iść na nanie i gwardo nieprawie sławie?
Ja

Ja, ^{przewodny} obrońca cywilizacji, po kłamliwym oswobodziciel
wymionym na niego napadom, dwustronnym zamieszek
aspołkowin, a w końcu ten utwór wina się stać
na poświęcenie krajów naszych podłożem typów
przewidywanych, na kłamliwych niewiastach;
nagrody spodziewać? ... o nieprawdziwości! ...
ty, jesteś bolesny dla wszystkich.

Barbaros.

Engelkie was, jakie król będzie umiał służyć
twoje zastępy.

Alzaro.

Albo ten już nie powinien być następcą, albo to
król niewynurzał mi publicznie wdzieczności
także, mi on i cywilizacji winny, za tyle wariacji
stał się ułog? ... a kto ... sam wie wiem
za co na wygnanie skazany ... Jakiś zład
wyobrażenia o etnicznej przewidywaniu? ...
wiesz jest stworzył się Bożym światu? Ten który
wzrostło odgadł a nie nie przewidywał? ... Ten co
świat swoimi wyobrażeniami zachował a nagminnie
swoje potęgi w naturze zniemić nie potrafił?
Co zwierzęta i rośliny z odmiennej natury będzie
pod innym klimatem żyć nauczył, a swego wła-
dnego być o iedną minutę przewidywać nie potrafił?
Ten co walczył potężnymi milionowymi robotami,
zwierzęt i ptaków instytutem przyrodzone prawa i
nalogi, a siebie samego pod takim samym względem do-
bre nie poznał? ... Ten co potrafił najcięższe zwin-
ięta uładować, a serce ludzkiego przewidywać nie
zdołał? Ten co milionami zginął a siebie samego
nie umiał być Panem? Natomiast ten co cudem uchy-
bił, a tak ostro krytykować umiał, a własnym wy-
stępom imię cnoty nadać umiał? ... o etyka i do-
to. jesteś wiesz ciąglem i gwałtem czasu, ciągle
zagadkę siebie samego! ciągle walczyć sprawie:
Młodość z występami, młodość z obywatelstwem,
cnoty z zbrodnią, rozgłos z nędzą nadziei z rozpę-
taniem

23 -- Wielki Boże! Jakimże to Aniołem mnie
z Towiełką? .. o nieszczęście! .. Utoż się tak
wynosiła z twego iestektwa ..

Barbaros

Jeszcze rozgalone! Lece swoje tak nieporównanie
czym wyobrażenie o grzecznej Klafie ludzi, spro:
dziewam się z jego poznaniem rozróżnił od
porozumienia, który ziemskiej wyprawy iussetta, ro:
żumieć choć i tak najniebezpieczniejszych ujęć
i tak zwykłe ~~tworzy~~ i z natury samej. Utwór
odnawiając dobytego osobę panującego nam rozum:
iżwie Rodziny Królewskiej. -

Alvaro. [mistrz]

Dołmy ostrożności w zapale naszym.
głównie ..

A Utożby, który wyjątkowo zalet im zaprezent,
kiedy one natura sama tak po prostu dostarcza.

Barbaros. [mistrz]

Jako Trudno go podchwycić. -

[głównie]

Ja nie zgadnie, Utożby cię mógł ^{i za co} w oknach Króla
i za podjąć ..

Alvaro

Alto to mało jest czasównych cudów Anioły.
w rzeczywistości znaczenie Także i cię, po prostu, twoi,
kiedy, przynajmniej więcej niż się istnieć po:
siada przynajmniej, nauki, talentów i D. ale obóh
tych pochwał, nie jeden Anioł, stracić w
preparacji tego przed Utożym. Dopiero Kroll swię
schylać, a gdy on się to uda goły wicki
go w preparacji, zapomniał w tej samej chwili
zatem on był, talentu jego zowie. Niepomyślnie
wraz z tym tylko przyznanym, słowem wreszcie
gdy ^{wspiera} widział wyprawy i pryncy i iussetta, van
napotyka. - Coż dalej idzie za ten zapomniać.

Dawny

Dawniej niepodobna było opuścić Jaię ażeby
nie widzieć swego bratanka, zdawało mi się
treść oglądania go, może jedynie że tego aby
jego nie uchodził państwo, lecz po jego upad-
ku wspomina się o nim co dzień. po tym co
kiedyś, co mienić, co pośrodku, co odt-
co dwa lub co trzy lata a w końcu i
wcale nie. --- Tak i ja odbiorem nagro-
dy, żaden z dawnych przysięg, że widać
żaden z nowych nie przysięgnął nawet co.
bie że ja żyję, żaden nie śmie wskazać się
za mnie, a co gorsza że żaden nie śmie
się spytać za co jestem wygnany i o co
porozumiałem. --- Tak to było z emigracją
została monarchy sprawić, nawet nie miał od-
wagi zwrócić jego uwagi na Jaię zastę-
pnie ---

Barbaros.

Zapomniałem o niewdzięcznych i nawet w samym so-
bie ich nie wierzenia się. ---

Alvaro. ---

Wierzenia? --- bez potrzeby? --- Kto ich nie
wziął, albo nie umiał być ich prawdziwym sy-
nem, ten ^{brat} Alvaros ~~stracił~~ wyprowadzając
sobie motywy. ---

Barbaros.

Czyli ona nie istnieje?

Alvaro.

Ona wygnana ona jest straconą.

Barbaros.

Możesz ich jeszcze wnieść wzięci przysięgi.

Alvaro.

Kto ja?

Barbaros.

Tak jest.

Alvaro

Alzaro.

Oczywiście nie potrzebnie myśleć o niej
pogardzić. ....

Barbaros.

Ona może jeszcze kogoś będzie potrzebować ra-
mienia. -

Alzaro.

Nie odmówi, jej - onego

Barbaros.

Po takiej niewdzięczności?

Alzaro.

Jedni z dróg oczyszczenia złośliwości są męczarnie
tak nad nią za własne wady.

Barbaros.

O zradzie ciasto. ....

sin stry

Zapalamy jego wyobraźnię - -

Alzaro.

Byleżbyś wiedział że ci co są niesprawiedliwi wgląd
są mnie zepsuli, nie wysłucha, sobie samemu nie
mnie wyroczili błędy? i cię już przegrane
a oni moralnie - nadając abolicję i prawie
kłam, a nie mi gaskę. - nie chciałbym że niesprawie-
dliwi kłótni ożół na mnie wywarły nieczystości
nie całego króla? ... Powtarzam że za najgorszą
krytykę lub gnębi na osobie mojej wywarła ra-
mienia mojego przeciw przyznanie nie podniosę. -

Barbaros.

Tworzę że obronę jej praw walczyci będzie.

Alzaro.

Gdybyś tylko miał sposobności do tego.

Barbaros.

Jeżeli król nie umiał ocenić zasług swoich za to kró-
lowa ....

Alzaro.

Królowa? co ona może mieć wspólnego ze mną?

Jed

Jak moja monarchia. i tak takiej istnieć nie
może.

Barbaros.

Czyli wice wice nie ma swoich zalek?

Alvaro.

Monarchowie na siebie wyścianie iedną wice.

Barbaros.

Czy gdzieś się są rozdzielili?

Alvaro.

Nie rozumieć. Cóż...

Barbaros.

Do zobaczenia --- Jaki obywatel i krajny plan.

Krajny Cultura

szczęśliwy

Scena 12.

Alvaro sam.

Laszły wice mego cięgnięcia wolności nie ma na
dzie! — Czyli mam zadowolnić me nieśne życie
na ten wygnanie nie wiedzieliśmy nigdy o niego!
Ale potanek życia mojego był wesoły, i widać
świecącym w każdym znaczeniu wyprawy, a widać
i takie pochwały i takie smutnym..... Kiedy
tak chcieliśmy i takie przesłanienie, mureyze o
to, ależ droga cięka moja, w co ona się
obróci? --- Czy inaydzie drugiego dnia?
niezrozumiały bez matki, same sobie zostawiać.
na --- bez przyjaciela ..... ale ożi i
ona.

Scena 13.

Alvaro i Almansa.

Alvaro.

Alonso drogic dziecie moje! Ojciec mego niedoli!
Potrzeba mego Sore! ---

Almansa.

Kochany ojciec! --- gdybyś zdołał skupić
kraj wolności.....

Alvaro.

Wygnanie moje jest zrogiem, ale i ono miadoły
twie

swoje powaby, gdyby ^{my} ~~da~~ niemu przyszłego twego
suzennia mógł przewidzieć nadzieję, ale nie:
stety! —

Almanzo.

Możnaż sobie w tym stanie obiecywać przyszłości?

Alvaro.

Jednak Barbaros — — —

Almanzo.

Czy Barbaros? — Czyli Kochany Syn nie
umiesz go ocenić? —

Alvaro.

Czy go nie takich był mój przysięsiciel!

Almanzo.

Czyli taki barbarzyńca tak on może mieć ugo-
brazenia przysięgi? — Kim pąsye rozmaite do
woli miotają, kto nie umie być Panem w
siebie samego, kto zdolnym jest wszystko zrobić to:
by się wargi ogniewa, kto nie zna innej spra-
wiektowni nad wolę, swą, innych środków
dopełnienia swych zamiarów nad prawo, kto:
wem kto nie umie być stworzycielem ten nie
zdolnym być przysięsiciel. — Był czas gdzie
ja o nim inne miałam mniemanie, ale teraz
w wcale przeciwnem utworzyłam się, by zaś
Kochany Synie znając lepiej zepsuty świat
mniey Tatsym być powinieneś w ^{złoty} ufamie ludzkiem.

Alvaro.

Był może że się myle na nim, ale i jego ciężyła
na tobie miłość. —

Almanzo.

Miłość sama przez się nie jest cnotą. — Tak cno-
tliwy i tak i zbrodnia jest do onej zdolnym —
ale w wypełnianiu praw od miłości zamieszka
podległych zawiesz ożaranie się cnota lub wprost.

Jest.

Osoby —

Alvaro.

Vitor to ródkaś —

Laboso.

Pedro —

Almanza.

Pedro? — czy by im sam z siebie kładł? —

Laboso.

Podobni portugalskie są nasbył gościnie — oni:
by zwykłe wiszący rymy niż im się poleca. —

Almanza.

Ja to malkiną karkuś małą siłą poruszane, za pomocą
Kłopotu Villia zarazem ostrywać się celów. —

Alvaro.

Wilkusenne naszedł tyrani.

Almanza.

Wygnaćie samo nie zdaje im się być Języc' ciż:
ka, kątów. —

Laboso.

Jaka to smutna koleś losu, Jaki Kogoi na niewypiętym
szczęściu rozsiadł i chwycił Kogo stawia, iutro go czy:
ni zawistym od ława wilkusemnie —

Alvaro. —

O iakże niesprawiedliwym jest losu panowanie —
Czyli on nigdy ludzi w niarę ich go Języc' nagradzi
nie będzie? Czyli ten kto imie zdeptał wszelkie
prawa ludzkie i epokę zniszczenia w ciętych beczce
powiedzeniach, a zniechęcił przez niego same cierpienia
w niekiele Języc' — Dla czego? Ten los nie wy:
wiera całej wrogoci swojej na wyzpiętych, ażeby
przynajmniej boiać wstrzymać ich od nieczoty, nie:
by wewnętrzne prześlanie, takowy umiał im nie
nakładać. — Języc' on układa niekiedy zbrodnie i
czego to nakazuje Języc' po olbrzymich ofiarach iakże
zich cnotliwi stali męża. — O iakże Języc', iakże ciępli:
wie los podłaz wyzpiętych ludźmi, iakże osunięta
są

swa, powodnia ludzi do popelniania coraz wroznych
coraz okrutniejszych gwaltow i nieprawd. Mierza
na swoich bliznich. — To to ciemliwosci sumienia
gwaltownie praw catowiescienstwa, dumni w swa
moc, inni w listie milosennictwa, ktory im tak
podle uslugi wygnajmy, z niewaznoscia zachwale
wzrostu swosci, a drugi im nadajemy perung ie:
sz sprawiedliwosci, Taka ludzi pozorami kłam-
stwa i albo kłamstwem wierze kłam, albo sadz
ie im uwiezono, gdy sprawiedliwosci uciszona, bo-
lescia prazda, cierpieniem zniesiona, nawazno bo-
raznosc swosciach cierpien zatruzona, milosci musi-
— Takie to owoce zepsucia, ktore wroglizosci swo-
si, a przymoc upowaznia. — Ono to zasiewa za-
rody niecioty pomiedzy ludzmi, ktorych wielki
okropnosc ofiarow wytkozem nie zdoła. —
o Lorie zmianie i portaci ludzi i usyn ich
tem czem byli powinni. — Mielkay sprawie-
liwosci, miłości cnoty, prazda, i ludzkosci sa-
nowstanie panstwa na ziemi, mielkay cini
nawet obrodni nie splamni chwaltora i inie-
nia ustowienia. — Na kenzas igie ludzkosci
bardzie tem, czem go smedwieczny Tworec
mici chcial, to ied samog bogoboynozia,
samog sprawiedliwosc i samem kenzieniem, na-
kenzas oschna potolu Per ludzkosci ktore chci
nieczestliwa ziemi zewrazd zalowia. —

(zanymiony wyschoki)

Scena 14^a z 2^{go} aktu.
Almanza i Laboroso.

Almanza.

Jak mnie nieposlucha do pomore nym, ktore me uszy.
Niek rozmowach mego dyca sportowacis is daz.

Laboroso.

Laboroso.

Gdzie się podziała, swa jego wesołość, on był zawsze
niezmiennie wesoły.

Almanza.

Łzami i, o zdrowie jego gdy tak jest i nagle
zapada.

Laboroso.

Albo podobne zmarszczenie i całego (Alvaro) doświadczenia
nie zadowolnia i starczy naprowadzić go do łez.
Widz.

Almanza.

Owierzgichu!

Laboroso.

Ogi Don Alvaro naprowadzić go, Pani przeprosić zają-
mnie.

Almanzo.

Kuż i to bardzo — ale czy nie w jego iść moją
zapewnić iść mojego.

Laboroso.

Ogłoszenie z Barbaroso?

Almanzo.

Nie wspominać mi Pan o tym — Ogić mój nie
mógł o tym zwrócić.

Laboroso.

A o kimie Pan chce mówić?

Almanzo.

O Don Fernandzie, który całe moje posiadanie
wzajemnie.

Laboroso.

O tym Ogić Pan stypie nie chce.

Almanza.

Nie pozwolę przegrywać tej nienawiści.

Laboroso.

Nie chce się widzieć wypaść.

Almanza.

Mnie samemu nie wypada z Ogiem mówić o tym, ale

zabijam

Balladą Pana na wystawie bawiarzy; wyrocznia
ożyła mego dalsze wyglądem nroie widok, a nadziei
wzrostu abym wieściada o powodach Na których
nie pozwala na mój kwiątek z Fernandezem

Laboroso. —

Nie omieszkań wreszcie w tej mierze dożyci
stawać. —

Almanza.

Żuraw przylotów polowania mego. — Nie mogła ułaić
przed sobą trawę i tak nura zaymując patrząc
na słabnące sity ożyła mego. — Gdyby —
ah! — o kłopotach bierze pomysł o tem —
gdybym niecierpieniem go utrzymał — o dala
od dyscypliny, od rodziny — w kraju którego
naród bardzo naturalną konsolidację ma, narodził
nie jest sprytnym, a co gorzej pod energią
dem tego swojego stworzenia, którego widok
znieść nie mogę, boż. Doznania przerwany boli.
w cożbym nie stracił —
nie wydawamy ci bytów Fernanda w tych stronach.

Laboroso.

Przeżycia Pani niecierpienia i bóles nad niemi. —

Almanza.

Namienione ich dawać nie poymia iak. okropna
wygnaniów niedola. —

Laboroso.

Dość Pani doświadczyli — Już się co (został)
nad sprawie niemi

Almanza.

Ah! czemuż nie ożywi ziemi z tego iarrarowego
plemienia które tak radośnie wyziewa
swoimi zardza wrogi co napotka, i zoda.
wia po sobie okropne ślady zepnięcia, ślady
których potoki krwi ludzkiej zatrzeć nie
zdołają. —

Laboroso.

wisely

wizay Bogu, wizay ludzkim będąc miłemi
nieobawie bylibyśmy rozgłoszeni. —
Almanza.

Samś az nadto moc prawdy któraśm się sdywuje.
Pracownik, iestem wezwany nie że nie usprawie.
Stwier niepotrafi napadu któryśm moi uspośrodku
na czas zrobi, ale dla czego że wyszody stacy
i niewinney wyprze Robieie? —

Laboroso.

Nie czynię ich Tobie. Samś iadnyś, nie czynię
żadnemu z was bo wy bylibyście tylko wykonawcami
wyprze rozkazu. — Ale onym zawsze nam
narod stworzy. bierze. — Kto nie zna wartości
posiadania swej wyprze, ten iey ^{straty} cenie nie
ięd z dołnym, ten nie ięd godnym posiada.
nia ony. — — —

Almanza.

Scena 15^a : Oratoria.

Li sami : Zamella. —

Zamella. —

Pan ^{zda z dajis mówić} ~~zda z dajis mówić~~ — ~~zda z dajis mówić~~ — ~~zda z dajis mówić~~ —

Almanza —

Mój Ojciec. — ^{co by to miało znaczyć?} — — — — —

Laboroso. —

~~Spisany na jego rękach~~ — — — — —

wyprze

Ponieważ aliter 1°

